

Норбобо ШАКАРОВ

ШЕЪРИЯТ

ҲАЁТГА ЙЎЛ ИЗЛАБ КИРАЙЛИК НУРДАЙ

Соҳилдаман, ўтирибман жим,
Тўлқинларнинг шовкинин тинглаб.
Гувиллади дарё азим,
Гоҳида шўх, гоҳида инграб.

Тўлқинларнинг сонин санайман,
Ва отаман ҳар бирига тош.
Тўлқин эмас, оқаётган ман,
Томчилари — кўзимдаги ёш.

Ўша менман оқаётган шўх
Қирғоқларга уриб бошини,
Пойнгиздан оқиб ўтган дам,
Отманг зинхор таъна тошини.

Химолайнин кашшатиди бугун,
Табрикланг сиз мени, онакон!
Химолайнин забт этдим бугун,
Табрикланг сиз мени, онакон!
Колумбек кувончим чексиз,
Кашшфёйтим буюк, онакон.
Химолайнинг борлигини сиз
Айтмовдингиз ахир, онакон.
Дунёдаги энг баланд жой деб,
Кўрсатгансиз Гариб тепани,
Унга кўнгар кечаси яй деб,
Юллатгансиз гоҳида мани.
Бўй чўзганди мени яна бир оз,
Сиз очдингиз менга бир сирни,
Айтдингизи, ўн ийл бурун — ёз,
Кузатганиман отанг факири.
Шу тепада кўп чўзиг унга
Узатганиман отангни жантаг.
Бу тепага, ўғлим, чиқиб бок,
Кўринади отанг кетган ёк...

Дустим Бекпўлат Ўрозкуловга
Умримиз ўтмоқда, юргумоқда вакт,
Чавандоз маррага шошилган мисол.
Не баҳтки, тирикимз, дўстим, буюк баҳт,
Демак, баҳта шаҳри бор висол.
Ўттан дам — умрга ачининг сира,
Бой берган фурсатлар учун хўрснимай,
Яхшиси, эртанин тоза, бокира,
Хаётгага ўл излаб кирайлик нурдай.
Бу хаёт кўхнадир асрый обида,
Сен айтган Темур ва Бобур мероси,
Сен ва мен, дўстгинам, замон олдида,
Ийл этган мўъжаз бир учкунмиз, рости.

Ва лекин учқундан сачраган кудрат,
Бир замон яратган улкан кўёшни.
Шундан сўнг она-Ер — шу буюк хилқат,
Нур эмисиб кўёшдан кўтарган бошини!

Бўрилар ҳақида сўзлаб одамлар,
Гўдак юрагимга соларди гулув,
Ва тунлар алаҳисиб, кўркинчи дамлар,
Хаёлмиз чулғарди чарх этиб гув-гув.
Шунда титраб-қақшаб онам багрига
Бекиниб олардим најоткорим деб.
Онамдан жилмасдан қадам нарига,
Эшика боқардам суратдай қотиб.
Ва бир оз углайиб таниб аклимини,
Оқ нею, кора не ажраттаним кез,
Бошқа бир шарпапар, кўркув дилимни
Музлатиб титрага бошлади тез-тез.
Мен ҳамон гўдакман, кўрқаман абас,
Кўркувдан ҳисларим кетар узилиб.
Энди тушларимда бўрилар эмас,
Евзир бир кимсалар ўтар тизилиб.

ОХИРГИ МАКТУБ
Қабул эт охирги мактубим, эркам,
Қалбингга тош отмоқ эмас истагим.
Утмиши эслашни хушламасам ҳам,
Нетай, эски дарддан халос бўлмадим.
Мен ҳамон ошиким ушса сен кўрган,
Йўлларинг пойлаган ёниб интизор.
Тунларни мастона шеър ўйик юрган,
Ишикнинг Мажнундек бўйиб гамзузор.
Нетайки, мен сени унтулмадим,
Қисмат деб шу ҳорлини айтсалар керак.
Васлингга интилиздим... Йўқ, етолмадим,
Елларга соврилди бор орзу-тилак.

НОМАЛЬУМ СОДАТ
Одамлар зиёрат қилишар бунда,
Олис-опислардан келиб атанин.
Муқаддас хилхона — кўхна заминда,
Номаълум солдатнинг бош кўйган жойин.
Бош энги турибдан қаршига бу кун,
Багрими бир ўйинч ўттар аламли,
Хаёлмиз оғир бир саволга туткун,
Ўтмишга тик боқсан кўзларим намли.
Ким эдинг? Багрими ўтрайди савол,
Балки жигаримсан қоним кўшилган.
Она ѹртим бўлсин дея пок-ҳалол,
Узи қаро ерга мангу кўшилган.
Ким эдинг? Оламга мангу саволсан,

Суронлар яшири ҳақиқий номинг.
Ким эдинг? Оламга мангу сабоқсан,
Замон тақдирида бор муқаддас қонинг.

Мадад бер, севгилим, мадад бер менга,
Кўмакка муҳтоҳман — қанотиз бургут.
Мехрингни кўмсайман интилиб сенга,
Кел, жоним, кела кол, кўлгинамдан тут.
Сениз менга ўзи ўйк не, само не?
Багримили илитмас юлдузлар тафти,
Сайёралар билмас ишк не, вафо не?
Билса, тунда кўкка чикмасди асти...

1973 йил.

МАЖНУНТОЛ

Анхор ёқасида бир туп мажнунтол
Ўсади шохлари эгилиб сувга.
Мен уни сурдим топиб бир тимсол,
Ўхшатардим ўзим севган сувуга.
Илк севги қалбимга бўлганда меҳмон,
Унинг оғушида хаёл сурардим.
У менга сўйларди сабо эслан он,
Мендан "ошикимсан?" дега сўйарди.
Висолнинг маст-аласт ширин дамлари,
Унинг паноҳида ўтди бирма-бир.
Мажнунтолнинг содик кирк кокиллари,
Бизни сақлар эди ёт назардан сир.
Аммо шум тақдиринг аччик қисмати
Мажнунтол барғини кетди тилкалаб,
Уни яшин урди ип бахор пайти,
Қайта юз очмади барғлари яшнаб.
Менинг ишк ниҳолим урмагандек ниш,
У ҳам мунгли боқар маъюс юракка,
Иккимис турибиз... гариф кўриниш,
Унинг шохлари йўқ, мен эса якка...

ТОЛЕ ҲАКАМИ

Ҳар куни бир маҳал — кеч. Анхор бўйи,
Кезаман нимадир кўмсаф бетайин.
Тақдири эзиб келар мени шу кўйи,
Зарра ором бермай кийнад атайн.
Не эксанг, ўрасан дер эди онам.
(Кечиринг онажон вакт ўтиди энди.)
Мен баҳти авайлаб эъзоғасам ҳам,
Кўнгил шишаисига тоза тегиб синди.
Энди ўша кемтик баҳтимни, қаранг,
Кимгadir тутмоқчи бўламан ямаб,
Қаҷондир урилиб, босиб қолган занг
Омадни кўроқчи бўламан синаб.

Ва шунда қўзғолиб дилда алана,
Енгмоқча шайлансан синовларни ҳам,
Оҳ, лекин нетайин, йўл бермас менга,
Мен сенга толе деб аталган ҳақам.

1971 йил.

ЁЛҒИЗ ЙЎЛОВЧИ

Бу йўлдан минг ўтдим, эҳтимол,
Бугунгиси — бир минг биринчи.
Якка ҳамроҳ — кўкдаги ҳилол,
Кучада мен — ёлғиз ўтикли.
Кетаяпман, йўлбошловчи мен,
Хаёлларим ҷўзилган карвон.
Дақиқалар асрларга тенг,
Карвонимга ураётган болн.
Карвонбоси шошар манзилга,
Хаёлини тезлар, камиллар.
Аммо, қаранг, сунгни занжирга,
Тиркалган нор ортига тортар.
Йўлбошчининг ортар хуноби,
— Чух, жин ургур, тезроқ юрсангчи!
Имиллашга чидамай тоби,
Жаҳли чиқиб тортади қамчи.
Чақнаб кетар қамининг зарби,
Сескантариб ярим дунёни...

РЕГИСТОН

Ой сузади тунда маъюс — сўроқ белгиси,
Самарқандга кўқдан сочиб совуқ нур-зиё.
Минорлардан ўрмалайди ўтишишн иси,
Туйнуклардан мўралайди қадим Осиё.
Қасрларнинг соясида бир шарпа кезар,
Мозийдаги асрларнинг тилсиз эгчиси.
Кошинларда ялтиради сирли нашз-зар,
Кўрганларин сўзлай олмас, лопидар бариси.
Лекин анов минорларда менинг қоним бор,
Лойлари ҳам кўёшишга қориган тупрок,
Йикилмаган қасрларда менинг жоним бор,
Шу боисидир мозий хуки улардан йироқ.

Муаллиф ҳақида:

Норбобо ШАКАРОВ — Кўшработ тутида түгилган. Ўзбекистон Миллий универсitetining журналистика факультетида таҳсил олғач, мамлакатимизнинг етакчи матбуот нашрлари — "Халқ сўзи", "Ўзбекистон овози", "Қўшилк ҳаёт" газеталарида ишлаган. Унинг кўплаб танқидий ва таҳлилий мақалалари, очерки ва лавҳалари матбуот нашрлари эълон қилинган. Қўйида ҳамкасбимиз, I даражали "Менҳнат фарҳиди" нишони соҳиби Норбобо Шакаровнинг турли йилларда қоғозга туширган шеъларидан намуналар эълон қилинмоқда.

Бунда қанча арфона бор, қанча ҳақиқат, Мен эшитган эртакларга коришган дунё.

Бунда барча орзу қилган, етмаган фақат, Абадият ва мангулик ётиди гўё.
Садо қисмас, Регистон жим, асрлар жим, Бир меҳрибон оғушида ётибида мудраб. Ўйдин тунда ҳайрат ила узок тикилдим, Уйкудаги аждодларим қисматин ўйлаб.

МУВАШШАХ

Ачинардим бир маҳаллар ўқиб китобдан, Забун толе ҳамроҳ бўлган Мажнун ҳолига. Истаганман ўшал онлар саҳиб оғтобдан. Зиён бирла паноҳ бўл деб ошиқ аҳлига. Аммо кетди истакларим сўнгисам самога. Битган каби дилрабо кўй, оҳнгард кўшик. Олан иши тўла экан кўп муммога, Ногоҳ менинг бошимга ҳам тушди ошиқлик. Уларга-ку мен ачинидим лек толемига, Гал бор экан шайдоликка, ҳайрмонган энди. Ажаб, кимлар ачинаркан менинг ҳолимга? ...сен туфайли Мажнун бўлдим, телба, кувғинди!

"ҚИСМАТИ ЙЎҚЛИККА КЎМИЛГАН ГУЛЛАР"

"Қабоҳат салтанати ёхуд қор қўйнида лолалар" шеърий романини ўқиб...

рий романда бадиий ифодасини шунчаки ўқиб бўлмайди. Фаслларга бўлинган битикнинг аввалги боби. Ёш қизлар таҳсил учун Германияда бўлиб турар эканлар, Париж саҳётига отланадилар. Уларнинг кўз ўнгидаги ўйилларда ўзининг мафтункор киёфаси билан оламини ҳайратга солган Европа кўчалари гавдаланади.

Лўгер музейлари — бебаҳо тарих,

Наполенон излари — ўйилларга таҳлар.

Ногоҳ Мустафа Чўйай, Аҳмад Наим билан учрасиб қоладилар. Шунчаки сухбатлар кептусида қанча сўроқ-саволларга сабаб бўлишини ким билди?

Ўзбекнинг биринчи олий маълумотли шифоркор кизи Хайринисо Мажидхонова, Германияда оптий ўйил таҳсил олиб келди. Яна Тошкентда ўкишин давом этиди. Дардларга даво килиши, яраларга махалм кўйши билан киёфапанинг колмай, ҳалқа тушунларли бўлиши учун ўзбек тилида ажойиб тиббий лутуг тузди. Ибн Синонинг "Тиб конунлари" 1-жилдини ҳозирги ўзбек ёзувига ўтириб, оқка кўчириди. Тибийета оид 200 бетик илмий иши деярли битган чоғи ногоҳ ўйига бостирилди. Тинчув, ҳамма нарса ўйк килишина маҳкум. Китоблар ҳам: Гёте, Байрон, Қодирий, Чўйон, тиббийета оид немис тилидаги, рус тилидаги бебаҳо титорлар, болалар учун адабётлар...

Гурислаи ёнади инсон қисмати,

Бир ҳоуву кул бўлиб ёнар китоблар.

Сунг отувга хукм килинди — охирги нафасига кўйилган асоссиз айларни таномсан, мардан турган, отасининг шаънини сунгни нафасча ҳимоянгилан ўзбек олимаси. Чимилдик кўрмаган навниҳол қиз. Бу даҳшатни отув куниди. Хайринисонинг кўйилган кечган оғир тўйигуларни хис қилиш осон эмас. Шоира Шарифа Салимова буни шундай битиди:

Дунёсига йиглаб келгандим, она,
Дунёдан кафансиз кетаётиман...

"Карс" этар, тунларни тилкалар товуш,
Деворга сачрайди Гул сиёҳи қон...

Одамзод нима учун ҳали-хануз хушини ўйфайди? Ҳали-ҳануз қон тўқади. Ноҳотки инсонният ақлдан оғзан бўлсиз? Умр бир тутамлигини билади? Аслида, гуноҳлар хуржунини илдириб кетмайдими худди не-не конхўр босқинчи зотлар каби?..

Кейнинг фаслда Марям Султонмуродова ҳақиқати — бир адабининг миллат дардлар ўзига чеккан дил ози, руҳимиздаги минг-минглаб очи, кони сирқиради ётган дардларимиз... Асли ба мавзумларни, катафон бўлганлар ҳақиқати манбаларни энди-энди интернет саҳифаларидан кисман топиш мумкин. Лекин яхлит асарда, яна шеърий романни ўйилларни таҳсилади. Марям Султонмуродова ҳақиқати — бир адабининг миллат дардлар ўзига чеккан дил ози, руҳимиздаги минг-минглаб очи, кони сирқиради ётган дардларимиз... Асли ба мавзумларни, катафон бўлганлар ҳақиқати манбаларни энди-энди интернет саҳифаларидан кисман топиш мумкин. Лекин яхлит асарда, яна шеърий романни ўйилларни таҳсилади. Марям Султонмуродова ҳақиқати — бир адабининг миллат дардлар ўзига чеккан дил ози, руҳимиздаги минг-минглаб очи, кони сирқиради ётган дардларимиз... Асли ба мавзумларни, катафон бўлганлар ҳақиқати манбаларни энди-энди интернет саҳифаларидан кисман топиш мумкин. Лекин яхлит асарда, яна шеърий романни ўйилларни таҳсилади. Марям Султонмуродова ҳақиқати — бир адабининг миллат дардлар ўзига чеккан дил ози, руҳимиздаги минг-минглаб очи, кони сирқиради ётган дардларимиз... Асли ба мавзумларни, катафон бўлганлар ҳақиқати манбаларни энди-энди интернет саҳифаларидан кисман топиш мумкин. Лекин яхлит асарда, яна шеърий романни ўйилларни таҳсилади. Марям Султонмуродова ҳақиқати — бир адабининг миллат дардлар ўзига чеккан дил ози, руҳимиздаги минг-минглаб очи, кони сирқиради ётган дардларимиз... Асли ба мавзумларни, катафон бўлганлар ҳақиқати

ИЗХОР

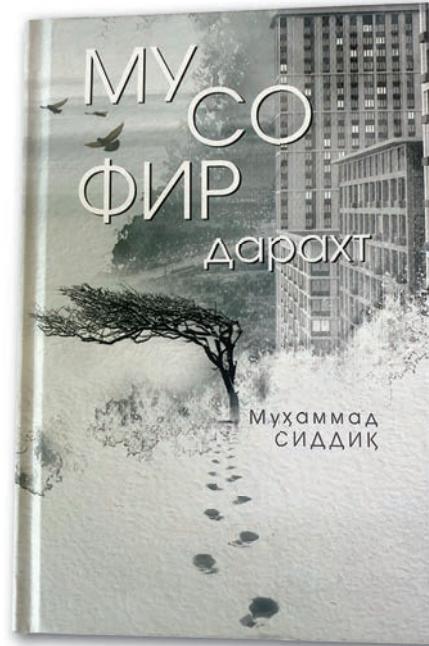
ТУЙҒУЛАР ИСМИН ТОПАР ШОИР

Бугунги шеъриятимиз шинавандасига осон тутиб бўлмайди: ўзбек миллий назм санъати дунёсида кечайтган адабий-бадиий эврилиши шу қадар шитоб билан бўй кўрсатмоқдаки!.. Мумтоз меросимиз сийомларига, якин ўн ийлликларда шеъриятимиз осмонида порлаган бетакрор устозларга бўлган эъзоз-эхтиромни паришон қўлимаган холда Абдували Кутбиддин, Ҳалима Аҳмад, Азиз Саид, Кутлибека, Зебо Мирзо, Фахриёр, Бахром Рўзимухаммад, Жонтемир сингари бир қатор забардаст шоирлар шеъриятимиз ошуфталик қалбимиздаги шеърий учоқларни қабул килигувчи учиш-куниш майдонларини янгидан-янги бадиий дид ва савия аслахалари билан бойитишни тазоқо этмоқда.

Чамаси тўрт-беш йил муқаддам Муҳаммад Сиддиқнинг "Пастлаб учган турнапар" китобчасини ўқиганда шу хаёл кўнгилдан кечган эди. Оддий бир китобхон-шеърхон сифатида кечинмаларни қоғозга туширишга жураёт топилганек ҳам эди, буни қарангни, шоир дўстимизнинг якинда чоп этилган "Мусоифир дарахт" китоби ("САННОФ" нашриёти) хеч иккимдан мулҳозаларни ўртоқлашишига ишончли далда берди.

Шоир дунёни, инсонни қандай идрок этмоқда? Узига хос янги бадиий дунё яратса олдими? Теша тегмаган ташбеҳи тисомлар топдими? Адоқсиз ҳайратлар улашган поззия даҳолари назар-ниҳои илғамаган руҳият манзараларни кўй ўнгимизга кептиридими?.. Шоирининг бетакрорлиги қалб нозиклигидан бошланади, зеро, шеър нозик, шеърий мисра ундан нозик, шеър мисрасидан "жой" ташашган сўз эса ҳаммадан-ҳаммасидан нафис. Ушбу нафис нозиклик қаҳашони шеър ихломанди қалбига кучагина бу ёруғ оламнинг бор гўзаллиги, нафосати, сўлимлиги билан Сизнинг ихтиёриғиз-тасарруғинизга ўтди, гўзаллик бисотинга бойлигiga кўшилди.

"Мусоифир дарахт"ни вараклаганинг ўзида шеърларнинг қисқалиги диққатни торади. Аксари сакиз, опти, тўрт.. бир мисрадан иборат шеър. Шеърни шундай ёзиш ҳам мумкин экан-да? Ҳажон насиради "кичик роман", "қатра ҳикоя"лар каби "ихчамлаши" тенденцияларни замонавий турмуш шиддатига ҳамоҳанглик маҳсулни эканлиги кўпдан бўён айтилади. Бизнинг Муҳаммад Сиддиқ эса ихчам шеър "фоя"сини илгари сурмоқда. Бежис эмас. Китобга сўзбоши ёзган Устоҳ Изроҳим Гафуров тўғри таъкидланидек, "шеър бўлсин, наср бўлсин, унинг асосий душмани бекорчи беҳуда сўз". Муҳаммад Сиддиқ бу "душман"ни яхши би-

лади, унинг измига тушмайди, унинг амрига бўйсунмайди. Чунки серсўзлик, шеърий эзмалик инсон сифатида ҳам, шоир сифатида ҳам унинг услубига ёт, бегона.

**Бобомнинг енгига қараб билар эдик,
Шамол қай тарафаға эсаётганини.**

Манғур урушнинг аянч манзараси бу! Сўзамол, сўзга чечан буюк носир. "Уруш ва тинчлик"ни ёзиб ҳам хумордан тугал чиқмаганини биламиз, шундай эмасми?..

Яна:

**Чойимдаги нозик
шамалар,
Келишинга қилас
шашъмалар.**

Изтироб тўла соғинчга чизилган ҳазил шарж, дегинг келади.

Яна:

Ҳилол — юрагимнинг тилинган жойи.

Ошиқ инсон қалбидан то коинот қадар на-зокат!..

Бу мисралар муаллифи гапни узоқдан бошлаш, "гапни "айлантириши", "ётиғи билан изоҳлаш"дан ийрок, "ял" этиб кўзни қамаштирувчи ташбеҳни топиши учун шеърхонни йиғирма-үттис мисра ушига "мажбурлаш" ва унинг сабр-тоқатини синондан ўтказишдан ҳам ийрок. Лекин бунинг мухим шарти муқаррар: муҳтасарлик тасвирда мисслиз

аниклиники, сикиклиники, foятда "мерган"-лини тақозо этади. Ўхшатиб топилмаган ёхуд мўлжалдан жичча адашиши ҳар қандай ноёбу нодир ташбеҳнинг кучини пучга чиқаради-кўяди. Муҳаммад Сиддиқ эса бу борада ўта ҳушёр, сўнгсуз муаллифи Муҳаммадали Гаффоров тўғри топганидек, шоир "қалб кўзи билан кўрганларини ёзди".

Қалб кўзи или топилган туйғуларнинг ўзбеконалигини айтмайсизми?! Талабчан синчиларимиз ҳарчанд жон койитишларига қарамай, шеъриятимиз яланочиган ватан-парварлик, жўн миллатпарварлик, ҳозиржавоб "жунбиш"лардан ҳолос булиши кийин кечмоқда. Ваҳоланки, асл шеър-шеърият лутфи имкониятлари шу қадар сунгисиз ва бепоёнки, санафига етиш душвор.

**Ўға қайтдим,
Сездирмадим онамга мен,
Онам боғда чумчукларга дер эди:
"Озроқ қолсан, талаб кетманс
ҳаммасини,
дайди болам келса, узиб ер эди".**

Ўзбек онанинг руҳий портрети — айнан. Яна:

**Холимни айтами
бир жумла билан?
Тўпларга тутилган
минорадекман!**

Ташбеҳнинг, тимсолнинг даҳшати, тарихилги бутун фожиси билан ўкувчини ларзага солмоқда.

Яна:

Шунча шўрлик ичра куполган данак.

Ватан, маскан, банда тақдири мужассам шу биригина мисради!

Муҳаммад Сиддиқнинг гуманизми ҳам ўзига хос — баланд ва нафис, латиф ва бегубор. Лирик ҳақармоннинг кечмишларида қаранг: "Ўзик ҳаёл сурб қолибман чоги, Мусича бошимга келтирди ҳаслар"..." "Истараиди исиниб олдим"..." "Локация ташпа кўнглинганд"..." "Тунукали том тушига қизгадоклар киравмис"..." "Ернинг қулогига айтдим Сени яхши кўришим"...

Дам товуш чиқармай ичингида ўқисиз, бир зум нафас ростлаган, шивирлаб ўқисиз, дам сукутга толаси, сўнг товуш чиқарил, барабала тақорлайтиш. Саноқи сўзлардан ташкил топган қисқа, лекин шоир топган теран тасвирлар, туйғуларнинг исмини номма-ном ёдда сақлашни истайсиз.

Хуршид ДЎСТМУҲАММАД

Чархонида

Чархонида